

УДК 342.95

DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.12591906>

С.В. СМАГЛЮК,

заступник начальника ГУНП у Волинській області – начальник кримінальної поліції, кандидат юридичних наук, м. Луцьк, Україна; e-mail: sergijsmagluk805@gmail.com;

ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-3408-5776>

ОСОБЛИВОСТІ ЗБИРАННЯ, ПЕРЕВІРКИ, ОЦІНКИ ТА ВИКОРИСТАННЯ ДОКАЗІВ, ОТРИМАНИХ ШЛЯХОМ ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

S.V. SMANLIUK,

Deputy Head, Main Department of the National Police in Volyn Region – Head of the Criminal Police, Ph.D. in Law, Lutsk, Ukraine; e-mail: sergijsmagluk805@gmail.com;

ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-3408-5776>

PECULIARITIES OF COLLECTING, CHECKING, EVALUATING AND USING EVIDENCE OBTAINED BY CONDUCTING SECRET INVESTIGATIVE (SEARCH) ACTIONS

АНОТАЦІЇ (ABSTRACTS), КЛЮЧОВІ СЛОВА (KEYWORDS)

Постановка проблеми. Однією з ключових проблем у використанні негласних слідчих (розшукових) дій (НСРД) у кримінальному провадженні є забезпечення процесуальної допустимості та ефективності зібраних доказів. Наразі існує розрив між нормами, що регламентують проведення НСРД, та практичною реалізацією їх результатів у доказуванні. Відсутність чіткого нормативного закріплення процедур оцінки та використання результатів НСРД у КПК України (зокрема в гл.21) створює ризики для дотримання прав учасників провадження та законності зібраних доказів. **Мета** – дослідження правових аспектів використання негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні як процесуальних засобів збирання та перевірки доказів. Використані **методи**: аналіз і синтез – для розгляду правових норм та їх узагальнення, що стосуються проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів; порівняльно-правовий метод – для вивчення положень КПК України та зіставлення з іншими джерелами права; емпіричний метод – для аналізу практики застосування НСРД. **Результати.** Наголошено, що НСРД у кримінальному провадженні доцільно розглядати як процесуальні засоби збирання та перевірки доказів, застосування яких обумовлює постановку та вирішення питання про використання отриманих унаслідок їх проведення результатів. Зазначено, що на етапі збирання доказів (фіксація ходу і результатів, а також отримання відомостей, речей та документів) головною вимогою до реалізації НСРД та умовою подальшого використання отриманих результатів є дотримання уповноваженими особами встановленого КПК України порядку проведення таких дій (статті 246–255 КПК України). **Висновки.** Визначено, що перевірка матеріалів НСРД спрямована на встановлення змісту отриманої інформації як такої, що має доказове значення. Результатом її проведення є визначення подальших шляхів використання цих результатів у кримінальному провадженні (збереження прокурором отриманих під час проведення НСРД речей і документів, які він планує використовувати у кримінальному провадженні (ч.4 ст.252 КПК України) або знищення відомостей, речей та документів, отриманих у результаті проведення НСРД (ч.4 ст.255 КПК України). Акцентовано увагу, що цей етап має віднайти своє належне нормативно-правове закріплення у гл.21 КПК України. Встановлено, що етап оцінки результатів проведення НСРД забезпечує можливість для їх подальшого використання у доказуванні та взагалі визначає перспективи реалізації цих матеріалів та її форму у кримінальному провадженні. Така оцінка створює та легітимізує статус отриманої в результаті проведення НСРД доказової інформації. Логічним продовженням оцінки стає процесуальна діяльність з використання результатів проведення НСРД у кримінальному провадженні. Етап використання результатів НСРД у кримінальному провадженні стосується вчинення слідчим, прокурором комплексу дій, які є умовою та засобом реалізації цих результатів.

Ключові слова: збирання; перевірка; оцінка; використання доказів; доказування; негласні слідчі (розшукові) дії; результати негласних слідчих (розшукових) дій

Problem statement. One of the key issues in using covert investigative (search) actions (CISA) in criminal proceedings is ensuring the procedural admissibility and effectiveness of the collected evidence. Currently, there is a gap between the norms regulating the conduct of CISA and the practical implementation of their results in evidence. The lack of clear normative regulation of the procedures for assessing and using CISA results in the Criminal Procedure Code of Ukraine (specifically in Chapter 21) creates risks for the protection of the rights of participants in the proceedings and the legality of the collected evidence. **Purpose.** To investigate the legal aspects of using covert investigative (search) actions in criminal proceedings as procedural means for collecting and verifying evidence. **Methods** used: analysis and synthesis – for examining and generalizing legal norms related to conducting covert investigative (search) actions and using their results; comparative legal method – for studying the provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine and comparing them with other sources of law; empirical method – for analyzing the practice of applying CISA. **Results.** It is emphasized that covert investigative actions in criminal proceedings should be considered as procedural means for collecting and verifying evidence, the application of which determines the issue of using the results obtained from their conduct. It is noted that at the evidence collection stage (fixing the course and results, as well as obtaining information, objects, and documents), the main requirement for the implementation of CISA and the condition for the further use of the obtained results is adherence by authorized persons to the procedure established by the Criminal Procedure Code of Ukraine (Articles 246–255 of the Criminal Procedure Code of Ukraine). **Conclusions.** It is determined that the review of CISA materials is aimed at establishing the content of the obtained information as evidence of legal significance. The result of this review is the determination of further ways to use these results in criminal proceedings (such as the retention by the prosecutor of items and documents obtained during CISA that they plan to use in the criminal proceeding [Article 252(4) of the Criminal Procedure Code of Ukraine] or the destruction of information, items, and documents obtained as a result of CISA [Article 255(4) of the Criminal Procedure Code of Ukraine]). It is emphasized that this stage should find its proper normative-legal regulation in Chapter 21 of the Criminal Procedure Code of Ukraine. It is established that the stage of evaluating the results of CISA provides the opportunity for their further use in evidence and generally determines the prospects for the implementation of these materials and their form in criminal proceedings. Such evaluation creates and legitimizes the status of the evidence obtained from CISA. The logical continuation of the evaluation is the procedural activity related to the use of CISA results in criminal proceedings. The stage of using the results of CISA in criminal proceedings involves actions by investigators and prosecutors that are necessary and instrumental for realizing these results.

Keywords: *collection; verification; assessment; use of evidence; proof; undercover investigative (search) actions; results of undercover investigative (search) actions*

Постановка проблеми

Виконання завдань кримінального провадження (ст.2 КПК України) здійснюється завдяки використанню уповноваженими державою суб'єктами відповідних засобів кримінальної процесуальної діяльності. До їх складу, без сумніву, як засвідчили результати нашого дослідження, належать НСРД (гл.21 КПК України). Саме в результаті їх проведення отримують ті фактичні дані, на підставі яких можуть всебічно, повно й неупереджено бути досліджені обставини кримінального провадження (ст.8 КПК України), встановлені наявність чи відсутність фактів та обставин, що мають значення для нього (статті 84, 91 КПК України). Від здатності таких засобів завдяки їх проведенню та використанню отриманих під час їх здійснення результатів сприяти виконанню процесуальних завдань стадії досудового розслідування залежить у цілому можливість досягнення мети всього кримінального провадження. Тому для науки кримінального процесу актуальним завданням є опрацювання теоретичних основ та удосконалення правової основи, а також практичних прийомів діяльності

уповноважених осіб зі збирання, перевірки, оцінки та використання НСРД результатів у кримінальному провадженні.

Не зважаючи на те, що, наприклад, В.М. Бабакінім, М.А. Погорецьким, М.В. Шепітьком та іншими вченими проведено детальний аналіз сучасних інструментів і підходів, які дозволяють підвищити точність і ефективність доказування; розглянуто нормативно-правове забезпечення, особливості проведення НСРД, а також проблеми і виклики, що виникають на різних етапах їх реалізації, *метою* статті є дослідження правових аспектів використання негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні як процесуальних засобів збирання та перевірки доказів. Її *новизна* полягає в аналізі особливостей збирання, перевірки, оцінки та використання доказів, отриманих шляхом проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Її *завданнями* – аналіз сутності кримінального процесуального доказування; змісту реалізації НСРД у кримінальному провадженні на етапах збирання, перевірки, оцінки та використання доказів.

Розширення традиційних елементів процесу доказування в контексті НСРД

Як правило, кримінальне процесуальне доказування визначають як діяльність суб'єктів кримінального провадження із збирання, перевірки та оцінки доказів, а також із формулювання на підставі цього певної тези (обвинувальної чи виправдувальної) та наведення аргументів для її обґрунтування [1, с.39]. У цілому такий підхід і подібні характеристики [2, с.76] базуються на положеннях ч.2 ст.91 КПК України. Ця норма фактично визначає аксіоматичне положення теорії доказів, що доказування це дії зі збирання, перевірки, оцінки доказів та їх джерел з метою встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження. Щодо наведених у позиціях науковців посилання на "формулювання певної обвинувальної чи виправдувальної тези", то, як вбачається, це тим чи іншим чином відображає вимоги ч.2 ст.9, ч.4 ст.110, ст.291 КПК України. Стосовно останнього моменту ми згодні з науковцями, що є підстави для розширення триланкової структури доказування, на що вказують наведені міркування. Адже просто зібрати докази за допомогою НСРД навряд чи відповідає меті включення цих засобів процесуальної діяльності. Не повною мірою відповідає такий підхід і тому значенню, яке приділяється їм у нормах гл.21 КПК України як самостійному інституту кримінального процесуального права. Погодимось із В.В. Вапнярчуком, що способи (засоби) доказування необхідні для формування, тобто збирання доказів або дослідження доказів та використання їх як базису правової позиції певного суб'єкта доказування [3, с.220]. На цій підставі вважаємо, що традиційні елементи процесу доказування, а саме – збирання, перевірку та оцінку доказів можна доповнити таким елементом, як використання доказів [4, с.215–221]. Така думка дає підстави і для погляду на проведення НСРД та використання їх результатів як відповідну діяльність, яка також або проходить, або пов'язана із збиранням матеріалів НСРД (доказів), їх перевіркою, оцінкою, а головне з їхнім використанням.

Використання доказів як окремий елемент доказування в контексті НСРД

Щодо виділення як елемента доказування "використання доказів" наведемо позицію М.Г. Щербаковського. Він слушно зауважує, що сутність доказування полягає не тільки у збиранні, дослідженні й оцінюванні доказів, які умовно можна визначити відповідно як початкові етапи

доказування, а наступним і логічним етапом процесу доказування є використання доказів з метою доказування. На думку вченого, цей етап є логічним тому, що сам сенс доказування полягає в тому, щоб якимось використати зібрані, досліджені й оцінені докази. З одного боку, це останній етап, відірваний у часі від попередніх, адже є очевидним, що не можна використати доказ, не отримавши, не дослідивши та не оцінивши його [5, с.90]. З таким підходом цілком можна погодитися. Завершує свою думку науковець тим, що використання доказів становить заключний етап роботи з доказами, який настає після їх збирання, перевірки та оцінювання, а сутність цього етапу процесу доказування полягає в тому, що використання доказів – це робота з доказами щодо їх застосування, оперування ними в певних цілях кримінального провадження [5, с.90–91]. З метою їх використання для "формулювання певної обвинувальної чи виправдувальної тези" або "формування базису правової позиції певного суб'єкта доказування".

Наведений М.Г. Щербаковським погляд на структуру доказування видається нам цілком логічним та аргументованим. До того ж він доволі повно відображає фактичну послідовність дій під час доказування, у тому числі за допомогою проведення НСРД. Фактично такий підхід відкриває можливості для більш широкого дослідження процесуальних форм, порядку та напрямів реалізації потенціалу засобів доказування, зокрема таких, як НСРД у кримінальному провадженні як засобів здійснення доказування під час кримінального провадження.

Позиція щодо доцільності та обґрунтованості виділення "використання доказів" як окремого елемента доказування знаходить свою підтримку й інших науковців. У фаховій літературі вченими звертається увага на можливість існування та виділення такого самостійного елемента, як використання результатів негласної розшукової діяльності. Таким прикладом може бути позиція В.М. Важинського. Він зазначає, що доказування передбачає, крім діяльності щодо одержання, перевірки й оцінювання доказів, також операції стосовно їх використання для встановлення предмета доказування, вирішення питання про покарання винної особи, цивільного позову, усунення обставин, які сприяли вчиненню злочину [6, с.174, 179]. Тобто, збирання, перевірка та оцінка за допомогою НСРД доказів здійснюються з метою їх використання для створення умов щодо виконання завдань кримінального провадження. До того ж, як за-

уважає В.М. Важинський, використання результатів проведення НСРД може мати більше форм реалізації, ніж передбачено ст.256 КПК України. Мова може йти про такі напрями, як: обґрунтування висновків (рішень), побудова версій, моделювання обстановки слідчого експерименту тощо.

Отже, НСРД у кримінальному провадженні доцільно розглядати насамперед як процесуальні засоби збирання та перевірки доказів, а також засоби, застосування яких обумовлює постановку та вирішення питання про використання вже отриманих унаслідок їх проведення результатів. Останній момент вказує на актуальність дослідження питання напрямів реалізації результатів НСРД як самостійного аспекту. Тобто НСРД як засоби доказування після їх проведення реалізуються (використовуються) у формі тих результатів, які отримані на досудовому розслідуванні під час діяльності з доказування. Останнє, як відомо, проходить відповідні етапи.

Розкриємо зміст реалізації НСРД у кримінальному провадженні на етапах збирання, перевірки, оцінки та використання доказів, а також проаналізуємо сутність та повноту нормативно-правового опосередкування того чи іншого етапу під час доказування у їх відношенні та зв'язку із НСРД. Як вважаємо, це дасть змогу більш повно та системно простежити власне процесуальний порядок використання результатів НСРД, починаючи від їх формування, через закріплення, встановлення їх придатності як доказів і до безпосереднього використання під час діяльності з доведення обставин, передбачених ст.91 КПК України, та інших процесуально значущих питань.

Правники збирання доказів характеризують як практичну діяльність суб'єктів доказування з виконання ними в межах їх повноважень процесуальних дій, спрямованих на виявлення, витребування, отримання та закріплення доказів в установленому законом порядку [1, с.39]. НСРД, виходячи із системного тлумачення статей 223, 246, 256 КПК України, саме і є тими діями, завдяки яким уповноважені суб'єкти доказування здійснюють відповідну за змістом процесуальну діяльність. Підкреслюючи значення цього етапу, О.Ю. Шевчук зауважує, що об'єкт НСРД отримує свій статус лише в тому випадку, коли він включений до кримінального процесу, тобто тоді, коли на нього здійснюється законний вплив з боку спеціальних суб'єктів через реалізацію відповідних правових норм, а саме застосування гласних і негласних заходів і засобів [7, с.301].

Тобто, коли такий об'єкт був отриманий (зібраний) за допомогою негласних заходів і засобів.

Самі ж підстави та порядок процесуальної діяльності та засоби збирання доказів за допомогою НСРД, виходячи з аналізу КПК України, змістовно врегульований ст.93 та статтями 246–255 КПК України. Це стосується як підстав, так і умов їх проведення. Як зауважує Д.Б. Сергєєва, результати аналізу поглядів вчених вказують на доцільність розмежовувати фактичні (наявність достатніх відомостей у матеріалах кримінального провадження, що свідчать про можливість досягнення мети відповідної процесуальної дії) й правові (юридичні) (наявність відповідних законодавчих норм, що регламентують можливість проведення тієї чи іншої процесуальної дії, а також відповідний процесуальний документ, складений згідно з встановленими законом вимогами, що надає право відповідному суб'єкту здійснювати ту чи іншу процесуальну дію) підстави провадження НСРД [8, с.60].

Перевірка та оцінка результатів НСРД, процесуальні етапи та їх значення

Стосовно питання роботи з матеріалами НСРД на такому етапі доказування, як перевірка доказів. Він є важливою частиною процесу створення належних умов для подальшої реалізації отриманих унаслідок збирання за допомогою проведення НСРД результатів. М.А. Погорецький звертає увагу на те, що у вузькому розумінні процесуальна форма конкретного доказу у кримінальному процесі – це встановлений порядок його отримання й закріплення у відповідному процесуальному документі, що забезпечує можливість перевірки процесу його отримання й робить його таким, що є належним і допустимим [9, с.32]. Тобто, за логікою кримінальної процесуальної діяльності матеріали НСРД мають бути спершу отримані у встановленому порядку, їх закріплення має відповідати загальним правилам фіксації кримінального провадження (гл.5 КПК України), а потім лише перевірені. Точка зору М.А. Погорецького саме демонструє важливість та значення етапу перевірки результатів НСРД.

Щодо змісту та сутності цього етапу доказування, то під перевіркою доказів науковці розуміють діяльність, спрямовану на підтвердження (заперечення) інформації, що міститься в них, а перевірити доказ – означає зібрати дані, на основі яких можна зробити висновок про його належність, достовірність і допустимість, де докази можуть бути перевірені тільки за допомогою інших доказів [10, с.294].

Таким чином, за своєю процесуально-правовою природою перевірка матеріалів НСРД встановлює зміст отриманої інформації саме як такої, що має значення доказів. Її результатом є визначення можливих подальших шляхів їх використання у кримінальному провадженні (наприклад, збереження прокурором отриманих під час проведення НСРД речей і документів, які він планує використовувати у кримінальному провадженні (ч.4 ст.252 КПК України) або знищення відомостей, речей та документів, отриманих у результаті проведення (ч.4 ст.255 КПК України) [11].

Після того як отримані в результаті проведення НСРД фактичні дані були перевірені, вони підлягають оцінці. Як вказується у літературі, найважливішим елементом процесу доказування є оцінка доказів, яка, на відміну від перевірки, завжди відбувається у формі розумової діяльності [12, с.204]. Можна зауважити, що цей етап спрямований на вирішення низки завдань як практичного (можливість використання результатів проведення НСРД, наявність потреби в їх додатковій перевірці тощо), так і тактичного (обсяг та напрями використання результатів НСРД, доцільність розкриття відповідної інформації тощо) плану. Зазначимо, що специфіка сутності (дії, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню) та проведення НСРД (проводяться у випадках, коли докази неможливо отримати в інший спосіб і, як правило, на підставі ухвали слідчого судді) передбачають особливості проведення оцінки отриманих результатів НСРД. Це стосується навіть кола суб'єктів, які на тому чи іншому етапі кримінального провадження мають повноваження щодо здійснення такої оцінки (ч.4 ст.252, ч.1 ст.255 КПК України). Саме завдяки оцінці доказів і відбувається встановлення здатності фактичних даних, отриманих у результаті проведення НСРД, бути доказами у кримінальному провадженні.

Щодо безпосереднього використання матеріалів негласних дій, зокрема матеріалів оперативно-розшукової діяльності в кримінальному провадженні, то на думку В.А. Колесника, це передбачає практичну реалізацію уповноваженим суб'єктом процесуальної діяльності задумів щодо намічених шляхів використання матеріалів оперативно-розшукової діяльності, тобто використання оперативної інформації під час проведення слідчих та НСРД, прийняття на її підставі процесуальних рішень слідчим, прокурором та ін. [13, с.108]. Як він зауважує, безпосереднє використання пов'язане з необхідністю зняття

грифу секретності з долучених до кримінального провадження матеріалів, які планується використовувати у кримінальному судочинстві під час досудового розслідування та судового розгляду [13, с.109]. І це також відображає процесуально-правові особливості етапу використання доказів, отриманих за допомогою як ОРД, так і НСРД.

В аспекті можливості погляду на використання результатів НСРД у кримінальному провадженні як на певну сукупність процесуальних актів-дій звернемо увагу на позиції вчених. Зважаючи на точку зору О.Ю. Шевчука, який зауважує, що з огляду на комплексний, багатоаспектний характер проблеми використання матеріалів НСРД у доказуванні, зупинимося на початковій стадії цього процесу – поданні цих результатів слідчому, прокурору, суду [7, с.301]. У свою чергу В.А. Колесник вказує, що якщо в результаті проведення НСРД отримані матеріали, які мають значення для доказування у кримінальному провадженні і їх планується використовувати прокурором в судовому засіданні, після завершення досудового розслідування прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язаний надати доступ до усіх матеріалів досудового розслідування [14, с.295].

Висновки

1. Негласні слідчі (розшукові) дії у кримінальному провадженні доцільно розглядати як процесуальні засоби збирання та перевірки доказів, застосування яких обумовлює постановку та вирішення питання про використання отриманих унаслідок їх проведення результатів.

2. На етапі збирання доказів (фіксація ходу і результатів, а також отримання відомостей, речей та документів) головною вимогою до реалізації НСРД та умовою подальшого використання отриманих результатів є дотримання уповноваженими особами встановленого КПК України порядку проведення таких дій (статті 246–255 КПК України). Цей етап має два взаємно пов'язані аспекти: власне отримання результатів НСРД та їх збереження (таємниці (негласного характеру) проведеного заходу та власне фізичне збереження отриманої в результаті проведення НСРД інформації).

3. Перевірка матеріалів НСРД спрямована на встановлення змісту отриманої інформації як такої, що має доказове значення. Результатом її проведення є визначення подальших шляхів використання цих результатів у кримінальному провадженні (збереження прокурором отриманих під час проведення НСРД речей і докумен-

тів, які він планує використовувати у кримінальному провадженні (ч.4 ст.252 КПК України) або знищення відомостей, речей та документів, отриманих у результаті проведення НСРД (ч.4 ст.255 КПК України). Цей етап має віднайти своє належне нормативно-правове закріплення у гл.21 КПК України.

4. Етап оцінки результатів проведення НСРД забезпечує можливість для їх подальшого використання у доказуванні та взагалі визначає перспективи реалізації цих матеріалів та її форму у кримінальному провадженні. Така оцінка створює та легітимізує статус отриманої в результаті проведення НСРД доказової інформації. Логічним продовженням оцінки стає процесуальна

діяльність з використання результатів проведення НСРД у кримінальному провадженні. Етап використання результатів НСРД у кримінальному провадженні стосується вчинення слідчим, прокурором комплексу дій, які є умовою та засобом реалізації цих результатів.

Конфлікт інтересів

На думку автора конфлікт інтересів відсутній.

Вираз вдячності

Дослідження виконано в межах дисертаційного дослідження автора, без будь-якого фінансування.

СПИСОК БІБЛІОГРАФІЧНИХ ПОСИЛАНЬ

- Доказування у кримінальному провадженні: курс лекцій / [О. О. Бондаренко, Г. І. Глобенко, В. В. Романюк та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. О. О. Юхна. Харків: ХНУВС, 2018. 156 с.
- Докази та доказування у кримінальному провадженні: навч. посібник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін. Львів: ЛьвДУВС, 2018. 272 с.
- Вапнярчук В. В. Теорія і практика кримінального процесуального доказування: монографія. Харків: Юрайт, 2017. 408 с.
- Смаглюк С. В. Результати проведення негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні на етапах збирання, перевірки, оцінки та використання доказів. *Право.ua*. 2021. № 4. С. 215-221.
- Щербаковський М. Г. Використання доказів як етап доказування у кримінальному провадженні. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2017. № 2 (77). С. 88-95.
- Важинський В. М. Форми використання доказів під час розслідування фіктивного підприємництва. *Філософські та методологічні проблеми права*. 2017. № 1. С. 173-181.
- Шевчук О. Ю. Значення негласних слідчих (розшукових) дій при забезпеченні досудового розслідування кримінальних проваджень. *Актуальні проблеми досудового розслідування: матеріали міжвід. наук.-практ. конф. (м. Київ, 5 лип. 2017 р.)*. Київ: Нац. акад. внутр. справ, 2017. С. 299–302.
- Сергєєва Д. Б. Правові та фактичні підстави провадження негласних слідчих (розшукових) дій. *Вісник кримінального судочинства*. 2017. № 4. С. 56–65.
- Погорецький М. А. Докази у кримінальному процесі: проблемні питання. *Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право"*. 2011. № 1 (3). <http://lj.oa.edu.ua/articles/2011/n1/11pmappp.pdf>
- Кримінальний процес: підручник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін.; за заг. ред. А. Я. Хитри, Р. М. Шехавцова, В. В. Луцика. Львів: ЛьвДУВС, 2019. Ч. 1. 532 с.
- Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>
- Кримінальний процес: підручник / Ю. М. Грошевий, В. Я. Тацій, А. Р. Туманянц та ін.; за заг. ред. В. Я. Тація, О. В. Капліної, О. Г. Шило. Харків: Право, 2014. 824 с.
- Колесник В. А. Негласні слідчі (розшукові) дії: кримінальнопроцесуальні та криміналістичні аспекти підготовки і проведення: науково-практ. посібник. Київ: Прецедент, 2014. 135 с.
- Колесник В. А. Гарантії дотримання прав особи при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2021. № 63. С. 293–297.

REFERENCES

- Bondarenko, O. O., Hlobenko, H. I., & Romanyuk, V. V. et al.; Yukhno, O. O. (Red.). (2018). *Dokazuvannya u kryminalnomu provadzhenni* [Evidence in criminal proceedings]. Kurs lektsiy. Kharkiv: KHNUVS (in Ukr.).
- Blahuta, R. I., Hutsulyak, YU. V., & Dufenyuk, O. M. et al. (2018). *Dokazy ta dokazuvannya u kryminalnomu provadzhenni* [Evidence and proof in criminal proceedings]. Navch. posibnyk. Lviv: LvDUVS (in Ukr.).
- Vapnyarchuk, V. V. (2017). *Teoriya i praktyka kryminalnoho protsesualnoho dokazuvannya* [Theory and practice of criminal procedural evidence]. Monohrafiya. Kharkiv: Yurayt (in Ukr.).
- Smahliuk, S. V. (2021). Rezultaty provedennya nehlasnykh slidchykh (rozshukovykh) diy u kryminalnomu

- provadzheni na etapakh zbyrannya, perevirky, otsinky ta vykorystannya dokaziv [The results of secret investigative (research) actions in criminal proceedings at the stages of collection, verification, evaluation and use of evidence]. *Pravo.ua*, (4), 215-221 (in Ukr.).
5. Shcherbakovskyy, M. H. (2017). Vykorystannya dokaziv yak etap dokazuvannya u kryminalnomu provadzheni [The use of evidence as a stage of proof in criminal proceeding]. *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu vnutrishnikh sprav*, 2(77), 88-95 (in Ukr.).
 6. Vazhynskyy, V. M. (2017). Formy vykorystannya dokaziv pid chas rozsliduvannya fiktyvnoho pidpryyemnytstva [Forms of using evidence during the investigation of fictitious entrepreneurship]. *Filosofski ta metodolohichni problemy prava*, (1), 173-181 (in Ukr.).
 7. Shevchuk, O. YU. (2017). Znachennya nehlasnykh slidchykh (rozshukovykh) diy pry zabezpechenni dosudovoho rozsliduvannya kryminalnykh provadzen [The importance of covert investigative (research) actions in ensuring pre-trial investigation of criminal proceedings]. In: *Aktualni problemy dosudovoho rozsliduvannya: materialy mizhvid. nauk.-prakt. konf.* (Kyiv, 5 lyp. 2017 r.). Kyiv: Nats. akad. vnutr. sprav (s. 299–302) (in Ukr.).
 8. Serhyeyeva, D. B. (2017). Pravovi ta faktychni pidstavy provadzheniya nehlasnykh slidchykh (rozshukovykh) diy [Legal and factual grounds for conducting secret investigative (search) actions]. *Visnyk kryminalnoho sudochynstva*, (4), 56–65 (in Ukr.).
 9. Pohoretskyy, M. A. (2011). Dokazy u kryminalnomu protsesi: problemni pytannya [Evidence in the criminal process: problematic issues]. *Chasopys Natsionalnoho universytetu "Ostrozka akademiya". Seriya "Pravo"*, 1(3). <http://lj.oa.edu.ua/articles/2011/n1/11pmapp.pdf> (in Ukr.).
 10. Blahuta, R. I., Hutsulyak, YU. V., & Dufenyuk, O. M. et al.; Khytra, A. YA., Shekhavtsov, R. M., & Lutsyk, V. V. (2019). *Kryminalnyy protses* [Criminal process]. Pidruchnyk. Lviv: LvDUVS, CH. 1 (in Ukr.).
 11. *Kryminalnyy protsesualnyy kodeks Ukrayiny* [Criminal Procedure Code of Ukraine]. Zakon Ukrayiny (13.04.2012 No. 4651-6). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (in Ukr.).
 12. Hroshevyy, YU. M., Tatsiy, V. YA., & Tumanyants, A. R. et al.; Tatsiy, V. YA., Kaplina, O. V., & Shylo, O. H. (2014). *Kryminalnyy protses* [Criminal process]. Pidruchnyk. Kharkiv: Pravo (in Ukr.).
 13. Kolesnyk, V. A. (2014). *Nehlasni slidchi (rozshukovi) diy: kryminalnoprotsesualni ta kryminalistychni aspekty pidhotovky i provedennya* [Covert investigative (detective) actions: criminal procedural and forensic aspects of preparation and implementation]. Naukovo-prakt. posibnyk. Kyiv: Pretsedent (in Ukr.).
 14. Kolesnyk, V. A. (2021). Harantiyi dotrymannya prav osoby pry provedenni nehlasnykh slidchykh (rozshukovykh) diy [Guarantees of respect for the rights of a person when conducting secret investigative (search) actions]. *Naukovyy visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu*, (63), 293–297 (in Ukr.).

ІНФОРМАЦІЯ ПРО СТАТТЮ (ARTICLE INFO)

Published in:

Форум права: 80 pp. 29–35 (3).

Received: 25.06.2024

Accepted: 26.07.2024

Published: 31.07.2024

Available online: 31.07.2024

Related identifiers:

10.5281/zenodo.12591906

http://forumprava.pp.ua/files/029-035-2024-3-FP-Smahliuk_5.pdf
http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2024_3_5.pdf
Cite as:

 Смаглюк, С. В. (2024). Особливості збирання, перевірки, оцінки та використання доказів, отриманих шляхом проведення негласних слідчих (розшукових) дій. *Форум Права*, 80(3), 29–35.

<http://doi.org/10.5281/zenodo.12591906>
License (for files):
[Creative Commons Attribution 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

 Smahliuk, S. V. (2024). Osoblyvosti zbyrannya, perevirky, otsinky ta vykorystannya dokaziv, otrymanykh shlyakhom provedennya nehlasnykh slidchykh (rozshukovykh) diy [Peculiarities of Collecting, Checking, Evaluating and Using Evidence Obtained By Conducting Secret Investigative (Search) Actions]. *Forum Prava*, 80(3), 29–35.

<http://doi.org/10.5281/zenodo.12591906>